

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 197/2020-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Kuročkom, Obchodná 2, Michalovce, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob 5/2018 z 28. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta

porušenie základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 5/2018 z 28. marca 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa na základe zmluvy o predaji časti podniku č. 2068/2001 z 27. apríla 2001 uzavretej podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prevode majetku“) medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky ako predávajúcim a sťažovateľom ako kupujúcim mal stať novým vlastníkom privatizovaného majetku *„štátnej zubnej ambulancie privatizovaného Obvodného zdravotného strediska... [REDAKOVANÉ] s príslušným zdravotníckym obvodom s príslušnou zdravotníckou dokumentáciou a s dvoma zamestnancami NsP Michalovce“*. K prevodu privatizovaného majetku štátnej zubnej ambulancie však nedošlo, čím malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu zákona o prevode majetku. Namiesto nej bola sťažovateľovi odovzdaná neštátna stomatologická ambulancia. Sťažovateľ sa žalobou podanou 9. decembra 2015 na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) domáhal určenia, že vymedzený zdravotnícky obvod, teda neštátna stomatologická ambulancia, nepatrí pod privatizovaný majetok a že žalovaný v 1. rade je povinný previesť vymedzený zdravotnícky obvod na sťažovateľa a žalovaný v 2. rade je povinný vydať sťažovateľovi zdravotnú dokumentáciu k vymedzenému zdravotníckemu obvodu neštátnej stomatologickej ambulancie. Okresný súd rozsudkom č. k. 33 Cb 23/2016-135 zo 7. júna 2017 žalobu zamietol a rozhodol aj o náhrade trov konania.

Na základe sťažovateľom podaného odvolania rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol aj o náhrade trov odvolacieho konania.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu je nedostatočne odôvodnené, a teda nepreskúmateľné. Krajský súd *„podrobne neskúmal a nevysvetlil všetko, čo bolo predmetom /privatizovanej štátnej zubnej ambulancie – rozsah privatizovaného majetku a či tento zásah bol v súlade so zákonom a či*

bol tento zásah nevyhnutný v právnom štáte.“. Podľa sťažovateľa „skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... je okolnosťou, pre ktorú musí ústavný súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.“.

4. Podanie tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľ odôvodnil tým, že o ochrane jeho základných práv nerozhoduje iný súd ani iný štátny orgán a že vyčerpal všetky zákonné opravné prostriedky, ktoré mu zákon poskytuje.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné ľudské práva a slobody sťažovateľa v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn.3Cob/5/2018 zo dňa 28. marca 2019 porušené.

2. Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn.3Cob/5/2018 zo dňa 28. marca 2019 a mu vracia vec na ďalšie konanie.

3. Porušovateľka je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania... v celkovej sume...“

II.

Relevantná právna úprava

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018

Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

11. Podstatou veci je tvrdenie sťažovateľa, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené, a teda nepreskúmateľné, čím došlo k procesnej vade a porušeniu jeho označených práv.

12. Sťažovateľ podanie ústavnej sťažnosti odôvodnil tým, že o ochrane jeho základných práv nerozhoduje iný súd (bod 4 tohto uznesenia). Ústavný súd vlastnou činnosťou, dopytom na okresnom súde zistil, že sťažovateľ podal 24. marca 2020 proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, čo v ústavnej sťažnosti neuviedol. V posudzovanej veci ku dňu predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dovolanie nebolo ani len predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie a o podanom dovolaní dosiaľ dovolací súd teda nerozhodol.

13. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014, II. ÚS 723/2015).

14. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ sa domáha ochrany základných práv a iných práv proti ich porušeniu napadnutým rozhodnutím krajského súdu aj v dovolacom konaní pred všeobecným (najvyšším) súdom, podľa čl. 127 ods. 1 ústavy niet právomoci ústavného súdu na poskytnutie takejto ochrany. Inak povedané, v okolnostiach danej veci je vylúčená právomoc ústavného súdu.

15. Ústavný súd zároveň uvádza, že prijatím ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (porovnaj napr. II. 1/08, IV. ÚS 420/2011, III. ÚS 632/2014, II. ÚS 66/2020). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len ťažko odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť právneho štátu.

16. Bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

17. Ústavný súd v danej veci zistil aj ďalší dôvod, pre ktorý nebolo možné predmetnú ústavnú sťažnosť prijať na ďalšie konanie.

18. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

19. V ústavnej sťažnosti, hoci bola koncipovaná kvalifikovaným právnym zástupcom, absentujú skutkové a právne dôvody namietaného porušenia označených práv sťažovateľa. Obsahuje iba konštatovanie sťažovateľa, že krajský súd napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a že nevysvetlil všetko, čo bolo predmetom privatizovaného majetku. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je nejasné a nezrozumiteľné, najmä pokiaľ ide o opísanie skutkového a právneho stavu prípadu sťažovateľa. Ústavná sťažnosť neobsahuje zmysluplné odôvodnenie návrhu, ktoré by poskytlo základný východiskový rámec pre rozhodovanie ústavného súdu o namietanom porušení uvedených práv sťažovateľa.

20. Podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ musí k ústavnej sťažnosti pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. To znamená, že sťažovateľ je povinný k ústavnej sťažnosti pripojiť také prílohy, ktoré by slúžili aspoň ako dôkaz existencie zásahu, ktorý má porušovať jeho základné práva a slobody a proti ktorému ústavnou sťažnosťou brojí (III. ÚS 502/2016, II. ÚS 30/2018, II. ÚS 254/2019).

21. V danom prípade sťažovateľ k podanej ústavnej sťažnosti nepriložil kópiu napádaného rozhodnutia krajského súdu.

Ústavný súd v tomto smere poznamenáva, že sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) sa už v minulosti v konaní pred ústavným súdom neúspešne domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv a z podávaných ústavných sťažností majú mať sťažovateľ a jeho právny zástupca vedomosť o zákonom predpísaných náležitostiach

ústavnej sťažnosti. Naposledy bola jeho ústavná sťažnosť odmietnutá uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 63/2020 z 13. februára 2020 pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí, a to okrem iného aj preto, že k ústavnej sťažnosti nepriložil kópiu napádaného rozhodnutia štátneho orgánu.

22. Vychádzajúc z uvedeného, možno zhrnúť, že táto ústavná sťažnosť nemá všetky zákonné náležitosti, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie aj podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

23. Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2020

Ľuboš Szigeti
predseda senátu